

TORONYIRÁNY

XIV. 14.

2020. április 5.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Virágvasárnap

az Úr szenvedésének vasárnapja

Nagyhét

Nagypéntek borzalma mindörökké rátűzte földgolyónkra a kereszt jelét. Az alkonyatba boruló nap háttérében áll sziluettje: a kereszt mostantól fogva átalakítja a világot. Ezt persze akkor még senki sem láthatta.

És Jézus utolsó sóhaja: az ő utolsó ajándékát jelenti. János így fogalmazza meg a halál beálltát: „kiadta lelkét”. A Lélek az ajándék, amely most elkezd belőle áradni, s holnapután az Úr tanítványaira fúj: „Vegyétek a Szentlelket”.

A kereszten tehát láthatóvá lesz, miből él az Egyház: keresztségből, eucharisziából és Szentlélekből. János első levelében ezt ki is fejti majd: „Hárman vannak, akik bizonyoságot tesznek: a Szentlélek, a víz és a vér. És ez a három egy.” Egy, mert a személyiség gyökeréből, Jézus átvett szívéből származik. Ebben a szívben túlrad a szeretet, a kegyelem, a szabadítás, a gyógyítás: víz-vér-lehelet = keresztség, Eukarisztia, Lélek.

Holland Katekizmus

Az Imaapostolság szándéka

Egyetemes: A függőségekből való szabadulásért: Imádkozunk azért, hogy a függőségekben szenvedők segítséget és támogatást kapjanak.

A szentmise olvasmányai

- 1. Iz 50,4-7** Izajás próféta könyvében az Úr ártatlanul szenvedő, de küldetésében a végsőkig kitartó szolgálja a Megváltó előképe.
- 2. Fil 2,6-11** Jézus személyében Isten magára vette a mi emberi természetünket, mindenben közösséget vállalt velünk, még a halálban is, ezért Isten feltámasztotta őt, és mindannyiunk számára az örök élet forrásává tette.
- 3. Mt 26,14-27,66** Az idén, az ún. „A” évben az evangélium Jézus szenvedésének története, a passió Máté könyvéből.

A messiási bevonulás Jeruzsálembe

A bevonulás hangulata csak úgy érthető, ha feltételezzük, hogy Jézus reggel Betániában csatlakozik egy zarándokcsoporthoz, amely ott vonult keresztül. Ezek a csoportok a városba való bevonulást már ünnepélyesen végezték. A Zsoltárkönyvben találunk úgynevezett „lépcsőénekeket” (120-134), amelyeket ilyenkor énekeltek. Jézus előre látta az eseményeket, azért a bevonulást beállította messiási tervébe. Meg akart nyilatkozni a nép előtt, de úgy, hogy kitér a politikai várakozás elől. Nem akart diadalmenetet, hanem a hit megnyilatkozását. Két tanítványát előre küldte a Betfage nevű majorhoz, amely Betánia és Jeruzsálem között volt. Megbízta őket, hogy hozzák el neki azt a számárcsikót, amelyet ott a kapuhoz kötve találunk, és amelyen még senki sem ült, azaz nem volt betörve nyereg alá. Ha valaki számonkéri tőlük, mondják azt, hogy az Úrnak szüksége van rá. Ha Jézus így mondta, akkor az Úron Istent értette, hiszen magát nem nevezte úrnak. Valószínűbb azonban, hogy ez csak az evangélisták fogalmazása. Az egyházi igehirdetés Jézust már Úr-ként emlegette, s visszamenőleg is így beszélt róla. A szenvedés történetében többször szó van arról, hogy Jézus előre látja az eseményeket. Az apostoli igehirdetés ezzel a kiemeléssel igazolni akarta, hogy Jézus szenvedése tudatos áldozatvállalás volt, nem pedig a gonoszság felülkerekedése. Jézus egyébként az állat tulajdonosát is meg akarta menteni az esetleges felelősségre vonás veszélyétől azzal, hogy szinte önkényesen járt el.

A lovon büszkélkedő római legiónárius a számáron bevonuló prófétában nem láthatott politikai tényezőt. Az ilyen bevonulás egyáltalán nem hasonlított katonai diadalmenethez, hanem inkább vallási körmenethez. Már Betániában előléptek lelkesedő emberek, akik ruhájukat a számár hátra terítették, és úgy ültették fel Jézust. A húsvét

előtti napokban szokás volt, hogy a jeruzsálemiek vagy a már ott levő zarándokok kimentek az új csoportok elé, köszöntötték őket, és velük együtt vonultak vissza énekelve és imádkozva. Most is ez történik, s a hangulat lelkesedéssé változik.

Elképzelhetjük, hogy a nép mindenfélét kiáltozott, ami lelkesedésében eszébe jutott. Az evangélistáknak az a fontos, hogy itt az ószövetségi jövendölés teljesedett. A szövegek Zak 9,9-re és Iz 62,11-re emlékeztetnek, ahol a próféták Siont bátorítják, hogy jön a szabadító, mint király. De Zakariásnál az alázatosság is hozzátartozik megjelenéséhez: számáron érkezik, mint igazi zarándok, aki kész engesztelést nyújtani népe bűneiért. Mindenesetre a lelkesedés a nép ragaszkodásának és tiszteletének kitörése volt. A csodák alapján joggal várták, hogy most valamilyen nagy isteni megnyilatkozásnak lesznek tanúi, s ezt a megnyilatkozást siettetni is akarták. János (12,16) megjegyzi, hogy a jelenet értelmével az apostolok sem voltak tisztában. Csak Jézus feltámadása után értették meg, hogy miért hivatkozott Zakariás a Messiás szelidségére és szerénységére. Akkor már tudták, hogy Isten országa nem külső jelekkel érkezett el, hanem Jézus engedelmességével és engesztelésével.

A nyilvános működés idején a farizeusok voltak Jézus igazi ellenségei. Ők magyarázták a törvényt, ők őrizték a hagyományt. Jézust nem fogadták el, mert nem az ő felfogásuk szerint viselkedett. Jézus mégis népszerű volt, azért féltették tőle tekintélyüket és befolyásukat. Most is csaldódtan állapítják meg, hogy semmire sem mennek, mindenki Jézust követi (Jn 12,19). Lukács szerint figyelmeztetik Jézust, hogy intse le követőit, vagyis tiltsa meg nekik, hogy Dávid fiának, azaz messiásnak nevezzék. Erre megkapják a titokzatos választ: „Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak megszólalni”. A különös szembeállítás Jézus talán csak arra utal, hogy bizonyítékai meggyőzőek voltak, s ha az emberek még most sem hinnének, akkor a kövek kiáltoznának, hogy tanúságot tegyenek mellette. De szavait lehet úgy is értelmezni, hogy amikor a zsidók elhallgatnak, azaz visszavonják a hitbeli tanúságot, akkor azok a kövek fognak beszélni, amelyek majd Jeruzsálem pusztulását jelzik. Egyébként Lukácsnál a farizeusok itt jelentkeznek utójára kifogásaikkal. Jézus perében már inkább a főpapság, a szadduceusok játsszák a főszerepet. Lehet, hogy bármennyire szemben is álltak Jézussal, a végén nemzeti érzésük mégsem engedte, hogy kiszolgáltassák a pogányoknak.

A nép köréből tehát elindult a tanúságtétel. Ha az egyszerű emberek evilági várakozással tekintettek is az eljövendő Messiasra, Jézussal szemben nem voltak különösebb előítéleteik. Meg voltak győződve, hogy ha tud betegeket gyógyítani és más csodákat tenni, akkor meg is szabadíthatja őket. De a vallási életben a végső döntéseket a főtanács hozta. Annak a feladata lett volna, hogy Jézus bizonyítékait józanul mérlegelje, s azok alapján elfogadja őt isteni küldöttnek. De a főtanács akkor már elhatározta elvesztését. Ebben a helyzetben a jeruzsálemi bevonulást üdvtörténetileg lehet úgy tekinteni, mint kegyelmi adományt, mint nagy felhívást, hogy az eddigi bizonyítékok alapján döntsenek Jézus mellett. De a vezetők izgatására a nép a kegyelmet visszautasította. Jézus látta mindezt, s ahogy közeledett a városhoz, lelki szeme előtt már felvillant a jövendő büntetés. Azért jelenti ki szomorúan: „Bár csak felismerted volna, legalább ezen a napon, ami békességre lenne.” Ez a nap békességet hozott volna. De így majd más napok jönnek: Ellenségeid körülvesznek, ostromolnak és lerombolnak. Gyermekeidet elpusztítják, s nem hagynak benned követ követ, mert nem ismerted fel látogatásod idejét.

A szavakat tekinthetjük úgy, mint a félreismert és félremagyarázott szeretet kifejezését. Jézus nem saját szenvedésére, kereszttűjára és felfeszítésére gondol, nem is arról beszél, hanem arról a városról és népről, amely küldetésének és szeretetének a címzettje. A régi templom és az oltár helyén ma az Omár-mecset áll. A jeruzsálemi templom lerombolása óta megszűnt az ószövetségi áldozat. Mi tudjuk, hogy a keresztdáldozat után az emberiségnek már nincs szüksége más áldozatra. De az egyház ígéhirdetése és a kegyelem kiáradása továbbra is minden embert választású el állít, hogy ismerje fel látogatása idejét.

Gál Ferenc

Beszéljünk a gyermeknek Istenről (1.)

Rovatunkban a neveléssel kapcsolatos témákkal foglalkozunk a Don Bosco Kiadó által e témában megjelentetett kiadványok ismertetésével, a kiadó engedélyével. Mostani számunktól egy szalézi pap, Jean-Marie Petitclerc „Beszéljünk a gyermekeknek Istenről!” című könyvéből közlünk folytatásokban részleteket.

EGY NEHÉZ KÖZÉPKOR A SERDÜLŐKNEK

Bevezetés

A serdülőkor, az átmenet a gyerekkor és a felnőttkor között, mindig nehéz időszak volt. De a mai állandóan változó világban, amely igazi Középkort él át az ipari világ és a „poszt-modernizmus” között, ezek a nehézségek megnöttek. Hiszen a holnap bizonytalansága jelentősen árt a jövőképünknek, amely oly fontos a fiatalok növekedése szempontjából.

A serdülőkor-átmenet

A serdülőkor átmenetet jelent a gyermekkori állapotból (a latin infans-ból, mely nem-beszélőt jelent) a felnőttkorba, amelyben képesek vagyunk magunkhoz ragadni a szót, beilleszkedni a gazdasági, társadalmi, politikai és vallásos kapcsolati hálóba, ellenszegülni, dolgozni, kommunikálni, képesek a két élőlény között létező legmagasabb szintű kommunikáció kifejezésére: a szeretetre. De az út, ami elválasztja a gyermekkort a felnőttkortól, nem egyenes. Görbe, egyszer előretör, másszor megtorpan, kanyarokkal, kitérőkkel. Bizonytalan helyzet. Kicsit olyan - mondanák a pszichoanalitikusok -, mint egy második születés. Arról szól, hogy fokozatosan elhagyjuk a családi környezetet, minden általa kínált védelmével együtt, mint ahogy egyszer elhagytuk a védelmező anyaméhet.

Búcsú a gyerekkortól

Belépni a serdülőkorba azt jelenti, hogy elhagyjuk a gyerekkor világát. A világ, melyből a gyermek elindul, meglehetősen „egységes” abban az értelemben, hogy életútja elején egyfajta egység létezik a gyermek és eredete, azaz anyja között. Ez az ősi világ nem ismeri a két legnagyobb tényezőt, amivel találkozni fog: vagyis az időt, amely jelzi mindannyiunk életét és a másik ember jelenlétét, amellyel szükségképpen számolnunk kell ahhoz, hogy élhessünk. Egyben egyfajta „baj” nélküli világ is, főleg a két legnagyobb bajunk: a sikertelenség és a halál nem szerepel benne, amellyel elkerülhetetlenül találkozunk életünk folyamán. Végezetül ez a világ mindenhatósági álmodat ápol, hiszen a gyermek nem ismer még mást, mint egy egységes valóságot, és azt hiszi, hogy senki sem tud hatalmának ellenállni. A serdülőnek tehát „meg kell halnia a gyerekkor számára”.

A fő különbség, ami jelezni fogja a szakítást a gyermeki állapottal, abban mutatkozik meg, hogy szétválasztja a képzeletbeli és a valós világot, az álmodat és a valós kapcsolatokat. A serdülőnek el kell szenvednie az átalakulást, és mindannyian tudjuk milyen különösen gyötrelmes a fiúknak a hangjuk megváltozása. Azt jelenti, hogy belenyugszik annak az elvesztésébe, ami oly sok éve meghitt volt számára.

Belépés a serdülőkorba

A serdülőkort könnyű meghatározni a maga biológiai folyamatában a pubertáskor megjelenése miatt. Olyan kort jelent, melyben a testi, pszichológiai és fiziológiai változások lényeges szerepet játszanak. A testi fejlődés annyira gyors, hogy a fiúk és a lányok néha esetlenül tűnnek új testi felépítésükben, melyen még nem tudnak uralkodni.

A pubertáskornak ebben a szakaszában a nemi szervek élénk érdeklődést váltanak ki, és a nemi kíváncsiság a fiúknál csakúgy, mint a lányoknál, az anatómiából átfordul a szervek működési módja iránti kíváncsisággá. A pubertáskor kényes időszak, a heves testi átalakulás gyakran kiváltja a rendellenességtől való félelmet.

Fiúk és lányok másként élik meg ezt a belépést a pubertáskorba. A fiúk gyakran arra törekszenek, hogy elkerüljék a másik nemet, és jobban szeretnek barátaikkal lenni. Néha egyfajta ellenségességgel viseltetnek a lányok iránt, durva viccekkel közelítenek feléjük.

A lányok épp ellenkezően, általában igénylik a fiúk társaságát, és remélik, hogy sajátos tevékenységeiket ők is végezni tudják. Bizonyosfajta örömmel éli meg saját testének átalakulását, és gyakran foglalkoztatja, hogy nézzék és a figyelmet magára vonja.

Ebben az életkorban különösen fontos csoporthoz tartozni. Hiszen elmélyítendő a saját identitását, a serdülőnek szüksége van a biztonság megszerzésére, arra, hogy fellelje társaiban a sajátjához hasonló reakciókat és érzéseket. Emiatt ez a nagy barátságok ideje.

A szülőkkel való kapcsolat ellenkező módon alakul, gyakran elmérgesedik és agresszióval telik meg. Arról van ugyanis szó, hogy mindkét részről le kell mondani valamiről: a serdülők rádöbbennek, hogy szüleik nincsenek az ideálakkal azonos szinten, ahogy gyerekként gondolták; a szülők pedig rájönnek, hogy gyerekeik kitörtek terveik korlátai közül. A serdülők a családon kívül keresik az azonosítási modelleket. Ezt illetően valóban sajnálatos a mai világban a megbízható viselkedési modellek hiánya, ez nagy problémákat vet fel az ő fejlődésükben. Hisz ebben az életkorban a fiúk és a lányok nagyon érzékenyek a hős alakjára. Lelkesednek a tévés sorozatokért, vagy a képregényekért. A gyermekkor szimbolikus játéka átadják helyüket a szociális játékoknak, melyek révén képesekké válnak a közös játékban párként együttműködni, és ez már a társas kapcsolatok elsajátításának egyik lehetséges módját jelenti. Gyakran egy képzeletbeli témát egy bizonyos célra összpontosított cselekedet elvégzéséhez társítanak.

A serdülőkorba lépést sok esetben kalandvágy kíséri, amely lehetővé teszi, hogy a serdülő kilépjen a családi körből, és kiváló alkalmat szolgáltat a személyiség fejlődésére, jövőképet adva elé.

A serdülőkor állomásai

A serdülőkor tehát növekedési időszak, melyet változások jeleznek. Tekintélyes a változás biológiai síkon: a súly és a magasság megnövekedése gyakran aránytalanul átalakítja a testet, még ha csak ideiglenesen is (ebből gyakran adódik gátlás); a hang, a test általános külső megjelenése gyakran elképesztő változásokon megy át, nagy gyorsasággal, vagy meglepő ugrásokkal.

Az elsődleges és másodlagos nemi jelleg megjelenése és természetének kifejlődése a fiatal azonnali problémák elé állítja, de ezt egyrésztől fiziológiai változások és új vágyak, másrésztől a test képének egyfajta átalakulása kíséri, melyeket nehezen ismer fel és fogad el. Hasonló átalakulások rendszerint maguk után vonják a személyiség önazonossági kérdésének a felmerülését. A serdülő tudja, hogy többé már nem gyerek, hogy immár más, és keresi a módját, hogy ezt kifejezze. nem ritkán ellenszegülve, így próbálván megvalósítani önmagát.

(Folyt. köv.)

Jean-Marie Petitclerc

Vasárnapi jegyzet

Szamár-hivatás

Virágvasárnap eszembe jut a jeruzsálemi szamár is, amelyik Jézust (ég és föld királyát) hordozta. Bevitte a főkapun, s pálmák, hozsanna fogadták – őt is. Vajon mi lett vele azután, s a golgotai órát a maga ösztönével megérezte-e?

A XX. század talán legboldogabb írója: G. Chesterton mindenestre verset szentel neki. A szamárról szólót, mégis az emberről, aki az Emberfiával végül a megaláztatásban egyesül.

Harsogott a hozsanna, zengett az ujjongás, de sejtethő volt az ének disszonanciája a csacsi fülének. Aki mindent elfogadott a nagycsütörtöki éjszakában, és azokra is gondolhatott, akiket egyszer – s a történelemben nem egyszer – „királlyá kiáltottak ki”, de a „sorsuk” – hivatásuk nem a királyságra szólt. Többre annál: a Teremtő terveinek végrehajtó küldetésére, mint Boldog IV. Károly esetében. De hány ember járt így a királyokon kívül, mióta világ a világ, hogy a végén Chesterton soraival megszegyeníthette a magukat hatalmasoknak képzelőket a szamár szavaival:

Bolondok! Volt órám nekem is,

Nagy óra, égieké:

Hozsanna zúgta be füleimet

és pálma hullt lábam elé

Íme a szamár hivatásának végösszegzése, őszinte kimondása. Az a testamentum, amely örökségét nyújtja az Isten Fiának, és felhívja a figyelmet az alázat kútjának mélységére.

Változik a világ, „szerelmes földrajzunk” örök tájokról beszél, a többi semmiség.

Meddig gyönyörködhetünk „dicsőségünkben”? Kurta fény az életünk, s akik utánunk jönnek, azt sem tudják, kik voltunk. Őszinte étellel, evangéliumi évekkal igazolódik a „bölcs szamár” éneke, aki fölényesen utasítja rendre a büszkélkedőket.

„Ma nekem, holnap neked”. Bölcshírmondás. A butaság pedig azért nem bűn, mert nem lehet megbocsátani.

Virágvasárnapjának szamara: Úr-hordozó. Mi más lenne a szamár-hivatás, hogy utána ne erre az órára gondoljunk! Akkor valóban királyi volt a jámbor teherhordozó. És a költő, aki minden századnak megüzente a csacsi bölcsességét?

Mondd, mire vágysz fel? Ha egyszer elért a kegyelem, csak a pálmalombok friss illatát, s a tiszta énekek zsolozsmáját fogod élvezni.

Tőled függ, mit élsz át minden szenvedésben.

A francia *Varillon* azt írja, hogy nincs része senkinek a szeretet örömeiben anélkül, hogy egyúttal meg ne tapasztalná a szenvedést a szeretet miatt. Áldozat és boldogság nem áll szemben egymással.

† Tóth Sándor

hírek információk

Seidl Ambrus, volt szarvasi plébános március 27-én, súlyos betegségben, életének 65., papságának 38. évében visszaadta lelkét Teremtőjének. Urnás temetése a veszélyhelyzet megszűnte után lesz.

A Szent Gellért Szeminárium kápolnájából minden este 6 órától élő adásban szentmisét közvetít a Szeged-Csanádi Egyházmegye, mely a <http://szeged-csanad.hu/mise> webcímen érhető el.

A nagyheti püspöki szertartásokat a Dómból közvetíti az egyházmegye, melyek ugyanezen a webcímen érhetők el: ma, Virágvasárnapon délelőtt 10 órától, Nagycsütörtökön 18.00 órától, Nagypénteken 17 órától, a Húsvéti vigíliai szertartást Nagyszombaton 20.00 órától, a Húsvéti ünnepi szentmisét Húsvétvasárnapon pedig délelőtt 10.00 órától.

A nemzetközi roma naphoz kapcsolódóan a Szegedi Keresztény Roma Szakkollégium és a Szegedi Katolikus Egyetemi Lelkészség ezúttal is megszervezi a roma-magyar imaestet. Az alkalom az egymáshoz való kötődést és a cigány-magyar párbeszédet szándékozik előmozdítani. Idén a járvány okozta helyzet miatt nem kerülhet sor az imaestre a megszokott formában. Virágvasárnap, azaz ma este a 8 óraker kezdődő és a Szegedi Katolikus Egyetemi Lelkészség facebook oldalán online közvetített szentmisében erre a célra ajánlják fel imádságaikat. Hívunk mindenkit, hogy ezekben a különösen nehéz időkben imádkozzanak együtt, hogy még inkább megvalósuljon az, ami a Szegedi Keresztény Roma Szakkollégium jelmondata: „Reményteli Országban Mindenki Ajándék”.

Mentor programmal segíti az otthoni tanulást és a vizsgákra való felkészülést a Gál Ferenc Főiskola Teológiai Kar Hallgatói Önkormányzata. A program keretében a hiányzó tananyagok beszerzésében, beadandó dolgozatok szabályainak megismertetésében nyújtanak tájékoztatást a mentorok: Farkas Tibor (tiborfarkas@gmail.com), Paskuj Angéla (paskujangela@gmail.com), Tapodi Krisztián (tapodi14@gmail.com) és Kullai Attila (kullai145@gmail.com).

A koronavírus-járvány következtében kialakult veszélyhelyzet miatt változott a Szentföld javára történő gyűjtés időpontja. Az új alkalom, amikor minden magyarországi katolikus templomban a Szentföldön élő keresztények megsegítésére történik a perselyadomány gyűjtése, szeptember 13-án, vasárnap lesz.

Katolikus püspökök – a koronavírus-világjárvány miatt – huszonnégy országot, köztük Magyarországot és nyolc további európai államot ünnepélyesen felajánlottak Jézus Szentséges Szívének és a Boldogságos Szűz Mária Szeplőtelen Szívének március 25-én, Gyümölcsoltó Boldogasszony napján a Fatimai Szűzanya kegyhelyén.

A fatimai kegyhelyen a hívek a főpásztorok vezetésével rózsafüzért, majd litániát imádkoztak a Boldogságos Szűz Mária közbenjárását kérve a koronavírus-járvány áldozatait és minden érintettért. António Marto bíboros, fatimai megyéspüspök az ünnepélyes szertartáson elhangzott beszédében arra emlékeztetett, hogy a kis fatimai látnokok, a három pástorgyerek közül ketten áldozatul estek a spanyolnáthajárványnak. A fatimai főpásztor a gyerekekért, az idősekért és a leggyengébbekért fohászokodott; imádságában arra kérte a Boldogságos Szűz Mária, hogy adjon vigaszt az orvosoknak, az ápolóknak, nővéreknek, az egészségügyi dolgozóknak és az önkéntes beteggondozóknak, továbbá, hogy erősítse meg a családokat és a közösségeket a felebaráti szeretetben.

Ezt követően a fatimai megyéspüspök megújította a Jézus Szentséges Szívének és a Boldogságos Szűz Mária Szeplőtelen Szívének való felajánlást. Portugália mellett – az adott nemzetek püspöki konferenciájának kérésére – a világ további huszonhárom országát, köztük kilenc európai államot ajánlottak Jézus és a Szűzanya oltalmába: Albániát, Bolíviát, Costa Ricát, Guatemalát, Indiát, Kenyát, Kolumbiát, Kubát, Lengyelországot, Magyarországot, Mexikót, Moldovát, Nicaraguát, Kelet-Timort, Panamát, Paraguayt, Perut, Romániát, Spanyolországot, Tanzániát és Zimbabwét.

(Magyar Kurír)

Hangszerpályázatot hirdet a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia a Magyar Katolikus Egyház plébániáin és egyházközségeiben szolgáló zenei együttesek, illetve a lelkipásztori munkában résztvevő zenészek részére infrastruktúra (hangszer, kellék, hangosítás, vetítés) fejlesztésének támogatására.

A vallásos alkotó közösségek, zenei együttesek és zenészek, zenei előadók hosszútávú működését biztosító forrásbiztosításról szóló 1046/2019. (II.18.) Korm. határozatban foglaltak alapján Magyarország Kormánya támogatja a vallásos könnyűzenei alkotói kiteljesedését elősegítő rendszerek kialakítását és fenntartását. A program keretében a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) támogatást kapott, melyet belső pályázatát segítségével szeretne a zenészekhez és zenekarokhoz eljuttatni. A pályázat keretében lehetőség nyílik új hangszereket és hozzá tartozó eszközöket, kottát, sokféle zenei szolgálatot segítő berendezést, például hangosítást vagy vetítő rendszert beszerezni akár 1 millió forint értékhatárig. A pályázat leadási határideje április 30. csütörtök, megvalósítási idejének várható záródátuma 2020. augusztus 31. További információk a hangszerpalyazat.katolikus.hu világhálós oldalon olvasható.

Ferenc pápa üzenete a XXXV. Ifjúsági Világnapra (1.)

„Ifjú, mondom neked: kelj föl!” (vö. Lk 7,14)

Kedves Fiatal Barátaim!

2018 októberében az Egyház a Püspöki Szinódussal „A fiatalok, a hit és a hivatásbeli döntések” témában reflexiót indított el, ami a mai világban tapasztalható helyzetekről, az élet értelmére és céljára irányuló keresésekről, valamint az Istennel való kapcsolatokról szól. 2019 januárjában a világ minden tájáról érkező több százezer társattal találkoztam, akik Panamában az Ifjúsági Világtalálkozóra gyűltek össze. Az ilyen rendezvények – a Szinódus és az Ifjúsági Világtalálkozó – az Egyház alapvető dimenzióját fejezik ki: az „együttes úton levést”.

Ezen az úton minden alkalommal, amikor egy fontos mérföldkőhöz érkezünk, az újrakezdésre maga Isten és az élet hív fel minket. Ti, fiatalok, ennek szakértői vagytok! Szerettek utazni és olyan helyekkel és emberekkel kapcsolatba kerülni, amiket és akiket korábban még sohasem láttatok. Szerettek új tapasztalatokra szert tenni. Ezért választottam 2022-re Lisszabont, Portugália fővárosát a következő kontinenseken átvéló zárandoklatok helyszínének. Onnan a 15–16. században nagyon sok fiatal, köztük sok misszionárius kerekedett fel és indult ismeretlen országokba, hogy továbbadja Jézussal kapcsolatos tapasztalatait más népeknek és nemzeteknek. A Lisszaboni Ifjúsági Világtalálkozó mottója így hangzik: „Mária felkelt, és sietve elindult” (vö. Lk 1,39). A találkozózt megelőző két esztendőben két másik bibliai szöveget szeretnék veletek együtt átmélni: „Ifjú, mondom neked: kelj föl!” (Vö. Lk 7,14) és 2021-ben: „De kelj fel, és állj talpra! Azért jelentem meg neked, hogy terjesztője és tanúja légy annak, amit láttál...” (vö. ApCsel 26,16).

Láthatjátok, hogy a *felkelni* ige mindhárom témában szerepel. Ez a kifejezés néha a *feltámadni*, *életre kelni* jelentéssel is bír. Ez az ige többször is előfordul a *Christus vivit* (Krisztus él) írásban is, amelyet a 2018-as szinódus után szenteltem nektek és amelyet az Egyház a záródokumentummal együtt olyan világítótoronyként ajánl fel, amely életetek útjait megvilágíthatja. Teljes szívemből remélem, hogy az utat, amely Lisszabonba vezet, az egész Egyházban erőteljes elkötelezettség kíséri e két dokumentum végrehajtásában és ezek az írások az ifjúsági munkában részt vevők számára útmutatást adnak munkájuk során.

(Folyt. köv.)

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Csorny Szilvia, Kozma Gábor,
Szeberényi Klára, † Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.